Як сорок зим, суворі й невмолимі,
Чоло твоє поріжуть молоде,
А врода юності більш не цвістиме
І вже зів'ялим листом опаде,-

Що скажеш ти, де молодості шати?
Слова: "Я зберігав недбало їх "
Ганебним будуть вироком звучати
Тоді в устах, розтратнику, твоїх.

Чи відповідь не краща від тієї:
"Оце мій син, на нього подивись,
В нім виправдання старості моєї
І свідчення, яким я був колись ".

Раз по раз дивлячись на сина свого,
Подібним станеш сам до молодого.

Переклад Д. Паламарчука